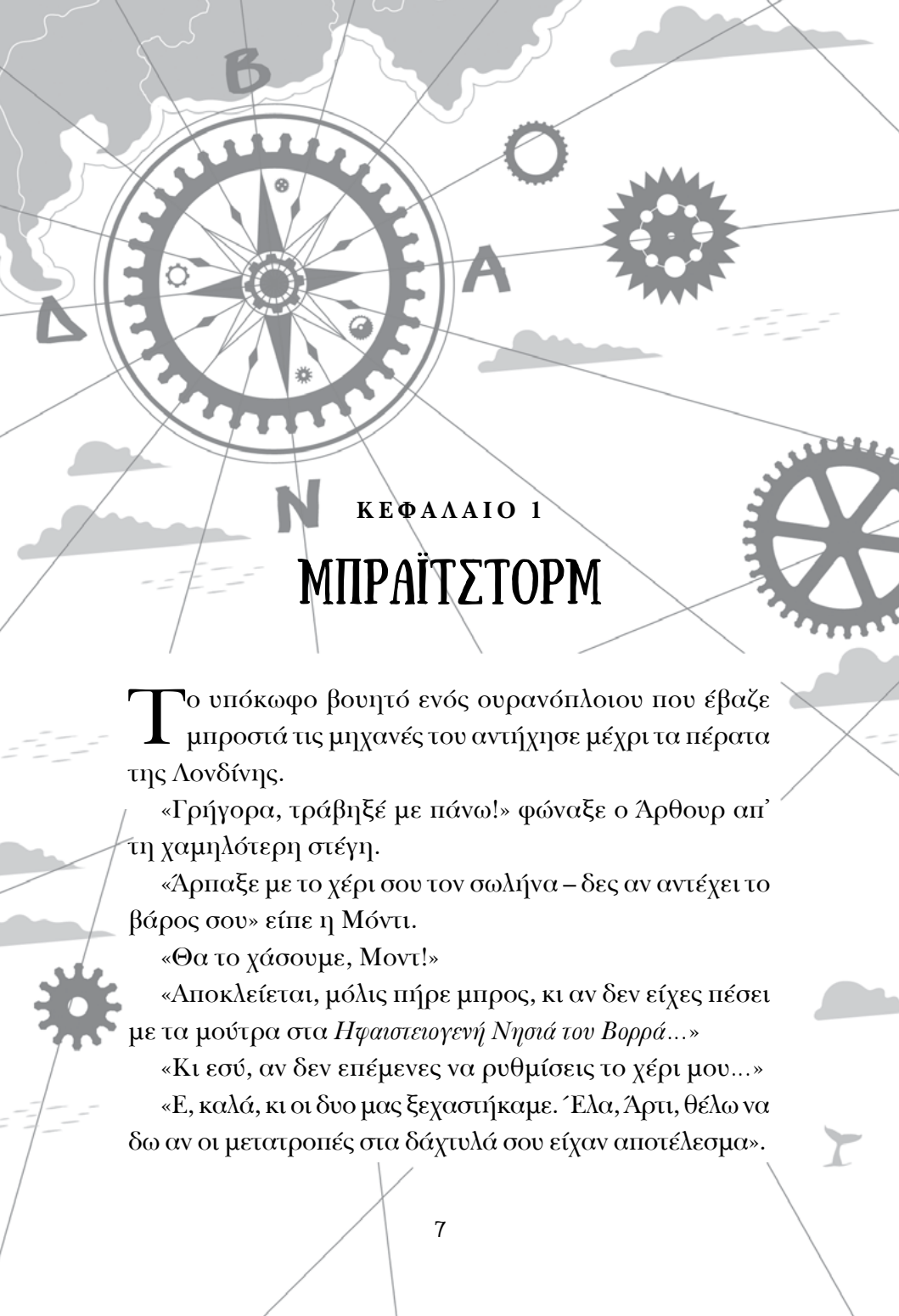

ΒΑΣΤΙ ΧΑΡΝΤΙ

ΟΙ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΙ
ΜΠΡΑΪΤΣΤΟΡΜ
ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ ΤΗΣ ΓΗΣ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΜΠΡΑΪΤΣΤΟΡΜ

Το υπόκωφο βουητό ενός ουρανόπλοιου που έβαζε μπροστά τις μηχανές του αντιήχησε μέχρι τα πέρατα της Λονδίνης.

«Γρήγορα, τράβηξέ με πάνω!» φώναξε ο Άρθουρ απ' τη χαμηλότερη στέγη.

«Άρπαξε με το χέρι σου τον σωλήνα – δες αν αντέχει το βάρος σου» είπε η Μόντι.

«Θα το χάσουμε, Μοντ!»

«Αποκλείεται, μόλις πήρε μπρος, κι αν δεν είχες πέσει με τα μούτρα στα *Ηφαιστειογενή Νησιά του Βορρά...*»

«Κι εσύ, αν δεν επέμενες να ρυθμίσεις το χέρι μου...»

«Ε, καλά, κι οι δυο μας ξεχαστήκαμε. Έλα, Άρτι, θέλω να δω αν οι μετατροπές στα δάχτυλά σου είχαν αποτέλεσμα».

Ο Άρθουρ αναστέναξε. Με το αριστερό του χέρι ανασήκωσε το σιδερένιο μπράτσο που ήταν συνδεδεμένο στον δεξιό του ώμο κι έσφιξε τα μεταλλικά δάχτυλα γύρω απ' τον σωλήνα. Μόλις όμως προσπάθησε να αναρριχηθεί, το σιδερένιο χέρι τραντάχτηκε και γλίστρησε απ' τη θέση του.

Η Μόντι κούνησε το κεφάλι και κοίταξε μακριά με βλέμμα απλανές. «Δεν είναι αρκετά σφιχτά».

«Δε με βοηθάς καλύτερα να ανέβω;»

«Ίσως θα έπρεπε να χρησιμοποιήσω φρεζόβιδες» είπε η Μόντι.

Ο Άρθουρ βρήκε ένα τούβλο που προεξείχε, περίπου στα μισά του τοίχου που ένωνε την ψηλότερη και τη χαμηλότερη στέγη, και πάτησε εκεί το αριστερό του πόδι για να ανέβει ψηλότερα. Πιάστηκε με δυσκολία απ' το γείσο της στέγης κι έπειτα τίναξε ψηλά το άλλο του πόδι και γαντζώθηκε στη μαρκίζα για να καταφέρει να σκαρφαλώσει. «Σ' ευχαριστώ για το τίποτα, Μοντ».

«Δεν είχες ανάγκη τη βοήθειά μου, Άρτι».

Τα βλέμματά τους συναντήθηκαν. «Παραβγαίνουμε μέχρι την κορυφή;» είπαν ταυτόχρονα τα δυο παιδιά, κι έπειτα όρμησαν κι άρχισαν να σκαρφαλώνουν στα κεραμίδια σαν αγριόγατες.

Έφτασαν μαζί στο ψηλότερο σημείο και καβάλησαν τον κορφιά της στέγης, γελώντας και ξεφυσώντας.

«Η Πόουτσερ θα φρικόρει αν μας βρει πάλι εδώ πάνω» είπε η Μόντι.

«Δε θα είναι η πρώτη φορά».

«Ούτε η τελευταία».

Τη στιγμή εκείνη, το ουρανόπλοιο ξεπρόβαλε πάνω απ' τις μακρινές αποβάθρες, ψηλότερα απ' τους θόλους και τους πύργους που υψώνονταν ολόγυρα. Η Μόντι έβγαλε το μονοσκόπιο από τη ζώνη με τα εργαλεία της. «Κλασικός διπλός κινητήρας... Α, κυρτά καταδιοδικά πτερύγια και ελικοφόρος άξονας – έξυπνη επιλογή».

«Θέλω να δω κι εγώ!» είπε ο Άρθουρ, αρπάζοντας απ' τα χέρια της το μονοσκόπιο. «Στοιχηματίζω πως η Τζεμάιμα Τζόουνς είναι στο πηδάλιο. Διάβασα πως ο πατέρας της την άφησε να πιλοτάρει την πρώτη πτήση».

«Κοίτα το σχήμα των μπαλονιών. Δύο μονγκολφιέ είναι;» Η Μόντι ξαναπήρε το μονοσκόπιο.

«Κι έχουν τοποθετήσει το ιστίο ανάμεσά τους;»

«Ναι, καλά τα λες».

«Περίεργη...»

«...επιλογή. Κι είναι μικρότερο απ' ό,τι θα περίμενα να είναι ένα καινούριο ουρανόπλοιο».

«Μέχρι το Κριλ έχουν σκοπό να φτάσουν. Οι Τζόουνς δεν ενδιαφέρονται για τις παρυφές της Ανοιχτοσύνης. Θέλουν απλά να εξερευνήσουν τις σηπλιές για να βρουν πολύτιμα πετράδια».

«Ή ίσως ψάχνουν τρόπο να κόψουν δρόμο. Λένε πως οι σηπλιές του Κριλ είναι τόσο βαθιές που φτάνουν μέχρι το Ταρν».

Έμειναν σιωπηλοί καθώς το ουρανόπλοιο πετούσε προς το μέρος τους, πάνω από τον μεγάλο θόλο της Γεωγραφικής Εταιρείας. Αυτή ήταν η παράδοση στην αρχή

κάθε εξερευνητικής αποστολής. Έπειτα το σκάφος στρεφόταν δυτικά και χανόταν στον ορίζοντα.

Ο Άρθουρ έριξε μια κλεφτή ματιά στη Μόντι. Η κόκκινη κορδέλα που μέχρι πριν λίγο ήταν τυλιγμένη γύρω από μια κοκκινοκάστανη μπουκλα είχε λυθεί και κρεμόταν πια στο μέτωπό της. Οι φακίδες της έμοιαζαν να λάμπουν στο φως του ήλιου και το βλέμμα της φανέρωνε βαθιά περιсуλλογή. Το πρόσωπό της καθρέφτιζε σχεδόν τέλεια την έκφραση του Άρθουρ, κι εκείνος ήξερε πως εκείνη τη στιγμή οι δυο τους έκαναν ακριβώς τις ίδιες σκέψεις.

Ζούληξε τον ώμο της. «Θα γυρίσει πολύ σύντομα».

«Ίσως περάσει ένα φεγγάρι, ή και παραπάνω αν πέσουν σε κακοκαιρία».

«Ελπίζω πως όχι. Δεν ξέρω αν μπορώ να αντέξω την Πόουτσερ για τόσο καιρό».

Η Μόντι τράβηξε την κορδέλα και την έδωσε στον Άρθουρ. Εκείνος την πέρασε κάτω από μια τούφα αιγ' τα μαλλιά της και την τράβηξε στο πλάι. Η Μόντι έπιασε την άλλη άκρη και μαζί έφτιαξαν έναν φιόγκο. Ήταν κάτι που έκαναν συχνά από πολύ μικρή ηλικία. Ο μπαμπάς έλεγε πως ήταν ένας καλός τρόπος για τον Άρθουρ να εξασκήσει το ένα του χέρι.

Κάτι στο έδαφος τράβηξε την προσοχή του – μια γυναίκα διέσχισε την πλατεία με μεγάλες δρασκελιές. «Ποια είναι αυτή πάλι;»

«Δεν έχω ιδέα, μου φαίνεται όμως πως πηγαίνει στο σπίτι μας».

«Ας δούμε λοιπόν αν θα φτάσουμε στην πόρτα πριν την Πόουτσερ!»

Κατέβηκαν σχεδόν κουτρουβαλώντας τα κεραμίδια μέχρι το επίπεδο τμήμα της σκεπής έξω απ' το δωμάτιο του Άρθουρ. Καθώς εκείνος τρύπωνε μέσα απ' το ανοιχτό παράθυρο, δυο μεταλλικά χτυπήματα αντιήχησαν στη θύρα των Μπράιτστορν.

Το ποδοβολητό της κυρίας Πόουτσερ έφτασε στ' αυτιά τους απ' τον διάδρομο στο κάτω πάτωμα. Παραέκανε θόρυβο, αν αναλογιζόταν κανείς πόσο λεπτοκαμωμένη ήταν.

Τα δυο παιδιά βγήκαν τρέχοντας απ' το δωμάτιο του Άρθουρ, κατέβηκαν τις σκάλες και ξεχύθηκαν στον διάδρομο, περνώντας ξυστά απ' την οικονόμο με τόση ορμή που την έκαναν να στροβιλιστεί.

«Ε, λοιπόν, εύχομαι πραγματικά να είναι ο πατέρας σας που γύρισε για να σας μάθει τρόπους».

Ο Άρθουρ μπορούσε εύκολα να φανταστεί το αγριεμένο βλέμμα και τα σουφρωμένα χείλη της, σαν η οικονόμος να είχε μόλις γευτεί κάτι ξινό.

Η Μόντι έφτασε πρώτη στην πόρτα και την άνοιξε διάπλατα. Στο κατώφλι στεκόταν μια κοντόχοντρη γυναίκα με γκρίζα κατσαρά μαλλιά που χάνονταν στο φουντωτό γούνινο κολάρο του παλτού της. Έριξε μια συνοφρυωμένη ματιά ανάμεσα απ' τα δυο παιδιά. «Είναι εδώ ο κηδεμόνας σας;»

«Δεν έχουμε κηδεμόνα» είπε ο Άρθουρ.

«Ούτε χρειαζόμαστε» πρόσθεσε η Μόντι, ρίχνοντας μια κλεφτή ματιά στην κυρία Πόουτσερ πίσω της.

«Έχουμε έναν πατέρα...»

«Αλλά λείπει σε εξερευνητική αποστολή».

Η γυναίκα έσπρωξε τα γυαλιά ψηλότερα πάνω στη μύτη της. Το βλέμμα της στάθηκε φευγαλέα στο σημείο που κανονικά θα έπρεπε να βρίσκεται το ανύπαρκτο δεξί μπράτσο του Άρθουρ.

«Του επιτέθηκε ένα φίδι στους Βάλτους του Βορρά. Ο Άρθουρ το σκότωσε με το μαχαίρι του».

Το πρόσωπο της γυναίκας σκοτεινίασε ακόμα περισσότερο. «Πόσο φρικτό».

Ο Άρθουρ ανασήκωσε απλώς τους ώμους. «Δεν είχα επιλογή. Ή εγώ ή το φίδι».

Το γούνινο κολάρο της γυναίκας ανασάλεψε. Ο Άρθουρ βλεφάρισε σασιτισμένος και κοίταξε τη Μόντι, προσπαθώντας να καταλάβει αν το είχε δει κι εκείνη.

Η κυρία Πόουτσερ μπήκε ανάμεσα στα δίδυμα και τα χώρισε με τα χέρια της. «Βρίσκεστε στην οικία των Μπράτσορμ. Πώς μπορώ να σας βοηθήσω;»

«Εσείς έχετε το πρόσταγμα;»

Το πιγούνι της κυρίας Πόουτσερ σηκώθηκε ελαφρά. «Ναι».

«Ονομάζομαι κυρία Γκείνσφορντ».

Το όνομα ξύπνησε στον Άρθουρ μια αόριστη ανάμνηση.

Η κυρία Γκείνσφορντ ανοιγόκλεισε αρκετές φορές τα μάτια κι ένωσε τα χείλη της σε μια λεπτή γραμμή, σαν η παρουσία της και μόνο στο κατώφλι του σπιτιού να την έκανε να νιώθει άσχημα.

«Θα μπορούσα να περάσω μέσα για να σας μιλήσω;»

Το βλέμμα της χαμήλωσε και σιάθηκε φευγαλέα στα δίδυμα. «Ιδιαίτέρως;»

Το γούνινο κολάρο ανασάλεψε και πάλι. Αυτή τη φορά ένα κεφάλι ξεπρόβαλε από μέσα του και δυο μάτια ανοιγόκλεισαν. Σίγουρα δεν ήταν κολάρο – γύρω απ' τον λαιμό της γυναίκας ήταν τυλιγμένο ένα ζώο! Έπειτα ο Άρθουρ θυμήθηκε πού είχε ακούσει το όνομα. Η κυρία Γκείνσφορντ ήταν μέλος του Συμβουλίου της Γεωγραφικής Εταιρείας της Λονδίνης. «Έχετε να μας πείτε κάτι για τον μπαμπά;» ψέλλισε.

«Κοντεύουν να γυρίσουν;» πρόσθεσε η Μόντι.

Οι ερωτήσεις τους όμως έμειναν αναπάντητες, καθώς η κυρία Πόουτσερ έσπρωξε τα δυο αδέρφια στην άκρη και διέσχισε μαζί με την κυρία Γκείνσφορντ τον διάδρομο προς τη βιβλιοθήκη. Τα παιδιά έκαναν να ακολουθήσουν, όμως η κυρία Πόουτσερ σήκωσε αυστηρά το χέρι και τα σταμάτησε.

«Εσείς οι δυο μπορείτε να επιστρέψετε...» –κούνησε τα δάχτυλα– «σ' οτιδήποτε κι αν είναι αυτό με το οποίο σπαταλάτε τον χρόνο σας». Γύρισε στην κυρία Γκείνσφορντ. «Κάθε πατέρας με κοινή λογική θα τα είχε στείλει σε οικοτροφείο για να λάβουν σωστή εκπαίδευση. Μάλλον όμως οι οικογένειες των νέων εξερευνητών δε συμμαρίζουν τις αξίες των γνήσιων γαλαζοαίματων συναδέλφων τους».

Έπειτα η πόρτα έκλεισε μ' έναν υπόκωφο κρότο.

«Το άκουσες αυτό; Γνήσιοι γαλαζοαίματοι και αηδίες» είπε ο Άρθουρ.

«Το σημαντικότερο όμως... το είδες εκείνο το πλάσμα;»
ρώτησε η Μόντι.

«Είχε τυλιχτεί γύρω απ' τον λαιμό της!»

«Ακριβώς!»

«Κουνιόταν».

«Νομίζω πως ήταν ερμίνα».

«Και σίγουρα έλλογη».

Στ' αυτιά τους έφτασε ο θόρυβος από καρέκλες που σέρνονταν στο πάτωμα. Η Μόντι έφερε το δάχτυλο στο στόμα, όμως όσο κι αν τα δυο παιδιά πίεζαν τα αυτιά τους στην πόρτα, το μόνο που άκουγαν ήταν ένα κουβάρι από χαμηλόφωνες κουβέντες.

«Μακάρι να είχαμε πάει *εμείς* στους Βόρειους Βάλτους»
ψιθύρισε ο Άρθουρ.

«Κάποτε θα πάμε». Η Μόντι χαμογέλασε. Άρχισε να χτυπά σιγανά και με ρυθμό τα δάχτυλά της στον τοίχο. «Ίσως απλώς κάτι να τον καθυστέρησε. Μάλλον κάποιο πρόβλημα με το ουρανόπλοιο – του είχα πει ότι χρειαζόταν μια καλύτερη καμπτική αντλία. Ίσως έχει ξεμείνει κάπου στη Δεύτερη Ήπειρο και δεν μπορεί να βρει ανταλλακτικά».

Ο Άρθουρ συμφώνησε μ' ένα νεύμα, όμως ένας αλλόκοτος φόβος φούντωσε μέσα του.

Ξαφνικά η πόρτα άνοιξε. Η κυρία Γκείνσφορντ βγήκε βιαστικά απ' τα δωμάτιο χωρίς να ρίξει ούτε μια ματιά στα παιδιά. Η ερμίνα την ακολούθησε και μ' ένα σάλτο τυλίχτηκε και πάλι γύρω απ' τον λαιμό της τη στιγμή που η γυναίκα έβγαινε απ' την κεντρική είσοδο.

«Πολύ γρήγορα ξεμπέρδεψαν» ψιθύρισε η Μόντι.

Η φωτιά στο τζάκι της βιβλιοθήκης είχε σβήσει και η κυρία Πόουτσερ καθόταν στο σκούρο δρύινο τραπέζι, σφίγγοντας τις γροθιές της με τόση δύναμη που οι φλέβες στους καρπούς της είχαν φουσκώσει. Η στρυφνή γυναίκα είχε αναλάβει τα καθήκοντα της οικονόμου του σπιτιού ελάχιστο καιρό πριν ο μπαμπάς τους ξεκινήσει για την εξερευνητική αποστολή του. Ο Άρθουρ και η Μόντι είχαν σύντομα ανακαλύψει ότι τα χαμόγελα της συνέντευξης γνωριμίας δεν ήταν παρά μια θεατρική παράσταση. Η κυρία Πόουτσερ φαινόταν να ενοχλείται απ' τον παραμικρό ήχο που έκαναν – όπως και πολλοί κάτοικοι της Λονδίνης πίστευε πως τα παιδιά θα έπρεπε να είναι αόρατα. Καμία σχέση με τον πατέρα τους, που πάντοτε έβρισκε χρόνο να ασχολείται μαζί τους.

Οι ώμοι της κυρίας Πόουτσερ ανασηκώθηκαν, καθώς πήρε μια βαθιά ανάσα και περιεργάστηκε τα δύο αδέρφια. Ο Άρθουρ ένιωσε πως η συνηθισμένη της τραχύτητα είχε ξαφνικά μαλακώσει κι είχε δώσει τη θέση της σε μια έκλαμψη ζεστασιάς, ή μήπως δεν ήταν παρά μια αναλαμπή λύπησης; Ό,τι κι αν ήταν, χάθηκε μονομιάς, καθώς η γυναίκα ίσιωσε την πλάτη κι ανακάθισε.

«Ο πατέρας σας δε θα επιστρέψει».

Τα λόγια της έμειναν μετέωρα στον αέρα σαν να μην είχαν νόημα.

Ο Άρθουρ και η Μόντι κοιτάχτηκαν.

«Τι είπατε;» ρώτησε η Μόντι.

Η κυρία Πόουτσερ την κοίταξε ανασηκώνοντας τα

φρύδια. «Δε θα επιστρέψει, γι' αυτό βρείτε τρόπο να το συνηθίσετε».

Ο Άρθουρ ένιωσε πως μια τεράστια τρύπα είχε ανοίξει ξαφνικά κάτω απ' τα πόδια του κι απειλούσε να τον καταπιεί. «Τι εννοείτε;»

«Χάθηκε στην Τρίτη Ήπειρο – αυτό γνωρίζω μόνο».

Τα λόγια της ήταν βαριά σαν μολύβι.

Σηκώθηκε όρθια και σκούπισε τα χέρια στην ποδιά της, σαν να ήθελε να ξεφορτωθεί αυτά που μόλις είχε πει. Κινήθηκε προς την πόρτα με βαριά βήματα. Εκεί κοντοστάθηκε και το θρόισμα της μακριάς μαύρης φούστας της σταμάτησε. «Πάντοτε έλεγα πως είχατε κακομάθει, πως περνούσατε όλο σας τον χρόνο με βιβλία που μιλούν για τόπους μακρινούς και παίζοντας με κάθε λογής εργαλεία. Ήρθε πια η ώρα να αντιμετωπίσετε την πραγματικότητα». Η κυρία Πόουτσερ αναστέναξε. «Αύριο το πρωί, με την ένατη καμπάνα, θα συνεδριάσει η Γεωγραφική Εταιρεία. Τότε θα μάθουμε περισσότερα».

Και μ' αυτά τα λόγια, βγήκε απ' το δωμάτιο.

Εκείνο το βράδυ, τα παιδιά πήραν τις κουβέρτες απ' το κρεβάτι του μπαμπά τους και έστρωσαν να κοιμηθούν στη βιβλιοθήκη, ανάμεσα στα βιβλία και τα εργαλεία. Η πολυθρόνα του μπαμπά παρέμενε δίπλα στο τζάκι, εκεί ακριβώς που την είχε αφήσει. Αν έβαζαν τα δυνατά τους, μπορούσαν να τον φανταστούν να κάθεται εκεί, με το κεφάλι του να ακουμπά στο βαθούλωμα του μαξιλαριού. Με τα μάτια της φαντασίας, μπορούσαν να δουν νοερά το ηλιοκαμένο, γεμάτο φακίδες πρόσωπό του να τους χα-

μογελά, τα χέρια του να αναπαύονται στα μπράτσα της πολυθρόνας και τα δάχτυλά του να παίζουν με τα ξέφτια, καθώς τους μιλούσε για τις πρώτες του περιπέτειες.

Για αρκετή ώρα τα δυο παιδιά δεν αντάλλαξαν κουβέντα. Κάθε φορά που ο μπαμπάς έφευγε, ο Άρθουρ δεν έβλεπε την ώρα και τη στιγμή να τον ξαναδεί, και τώρα που ήξερε πως δε θα ξαναγύριζε ποτέ, ένιωθε την καρδιά του να γίνεται κομμάτια. Ήταν σαν μια τεράστια πόρτα να είχε κλείσει με βρόντο σ' ένα μέλλον που μέχρι πριν λίγο φάνταζε βέβαιο – τα ταξίδια που θα έκαναν, τα μέρη της Ανοιχτοσύνης που θα ανακάλυπταν και τον καιρό που θα περνούσαν οι τρεις τους, καθώς ο μπαμπάς θα τους μάθαινε να χειρίζονται και να πιλοτάρουν τη *Βιολέτα*.

«Μου λείπει αφάνταστα» ψιθύρισε η Μόντι.

Και το μόνο που μπορούσε να κάνει ο Άρθουρ ήταν να συγκρατήσει τα δάκρυά του.

ΜΙΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΑ ΠΕΡΑΤΑ ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

Τα δίδυμα αδέρφια Άρθουρ και Μόντι Μπράιτοτορν νιώθουν τον κόσμο να χάνεται κάτω απ' τα πόδια τους όταν μαθαίνουν ότι ο διάσημος εξερευνητής πατέρας τους βρήκε τραγικό θάνατο κατά τη διάρκεια μιας αποστολής στο νοτιότερο σημείο του κόσμου.

Και επιπλέον ότι κατηγορείται πως έκλεψε τα καύσιμα ενός άλλου ουρανόπλοιου λίγο πριν από τον θάνατό του! Τα πάντα όμως αλλάζουν όταν τα δυο παιδιά ανακαλύπτουν ένα μυστηριώδες στοιχείο που τους οδηγεί στο συμπέρασμα πως όλα όσα τους είπαν ήταν ψέμα. Έτσι αποφασίζουν να απαντήσουν σε μια αγγελία για να ταξιδέψουν ως μέλη του πληρώματος μιας νέας εξερευνητικής αποστολής για την κατάκτηση του Νότιου Πολικού. Το ουρανόπλοιο *Σέβας* ξεκινά το μακρινό του ταξίδι μέχρι τα πέρατα του κόσμου, και μαζί του ο Άρθουρ και η Μόντι θα ριχτούν σε έναν αγώνα δρόμου για να ανακαλύψουν την αλήθεια και να αποκαταστήσουν το όνομα της οικογένειάς τους.

ISBN:978-618-03-1957-6

9 786180 319576

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 81957